

Erhverv, siger: Dér kan I se, Krisen hørte jo op, Regeringens Politik var rigtig: naar man ingenting gjorde, saa endte den. Spørgsmaalet er, hvad der er, ødelagt i Mellemtiden, det er det, som vil blive ført paa den nuværende Regerings Regning, for saa vidt overhovedet hvad en Regering foretager sig kan indvirke paa disse Spørgsmaal.

Jeg vil tilføje, at Nødarbejder gør det ikke. Den store Fører for det konservative Folkeparti, det ærede Medlem Hr. Piper, som holdt en Tale, hvori han genoprettede det gode Forhold mellem Venstre og de Konservative efter Landbrugsministerens Eskapader, har sagt det rigtige: Nødarbejder gør det ikke. I Virkeligheden er der kun et eneste Middel, der nytter, og det er at faa Arbejdet i Gang paa Produktionsstedet. Og Prøvestenen paa Regeringens Politik's Evner og Muligheder er, om det lykkes den at faa det produktive Arbejde i Gang eller ikke.

Den højtærede Finansminister fortalte, at han havde gjort en hel Del Ting — det havde kostet 20 Millioner —, og sagde saa: Det er det, som nogle Mennesker kalder at sidde med Hænderne i Skødet. Er det den rigtige Betegnelse, spurgte den højtærede Finansminister. Nej, det er ikke den rigtige Betegnelse paa det, som Finansministeren foretager sig. Naar man ser, hvorledes han gør det ene og det andet, og at det koster 20 Mill. Kr., og at han betaler saa og saa meget til de arbejdsløse, maa man sige, at den Politik, som Regeringen fører, er ikke at sidde med Hænderne i Skødet, men det er at øse ud af den tomme Lomme.

Der foreligger ikke nogen Opgørelse over, hvad denne Politik har nyttet, men jeg antager, at de 20 Mill. Kr. i høj Grad har bidraget til at holde Arbejdet i Gang for nogle Tusinde Arbejdere; Tallet kender jeg ikke. Derimod ved jeg bestemt, hvad den ikke har naaet, den har ikke naaet at faa Arbejdet i Gang for 54 000 Arbejdere, som for Øjeblikket er arbejdsløse. Derfor er det, der er gjort, ikke nok, og derfor maa der gøres mere og andet. Det tilkommer nu den højtærede Regering, naar den forelægger os Materialet, at sige os rent og klart, hvad andet og mere den vil gøre. Og den kan føle sig overbevist om, at vi vil yde Støtte til, hvad andet og mere den kan gøre for at faa Arbejdet i Gang. Hver Gang, den bringer 500 Arbejdere i Virksomhed igen, gør den en fortjenstfuld Gerning; naar Tallet maales i Tusinder, saa er det mere værd, og den Dag, den har fremlagt et Forslag, som

bringer Arbejdet i Gang for alle de 55 000, saa vil den samle hele dette Folketing om sig.

I sin Tale fremsatte den højtærede Ordfører for Venstre, Hr. Brorsen, et Par meget mærkelige Udtalelser. Han talte om Valutaen, og dér sagde han: Vi kan snart ikke taale, at vor Krone gaar højere op i Pris; han viste, hvilke Følger det havde, at Kronen gik højt op i Pris, nemlig at Eksportmarkederne lukkede sig, det ene og det andet Sted, og at der maatte være Fare for, at endnu flere Eksportmarkeder lukkede sig. Han kunde have tilføjet, at Kronens Opgang i Pris ogsaa vilde betyde, at de Varer, som endnu kan eksporteres til visse Markeder, betales med en lavere Pris, idet Valutatillægget bortfalder. Altsaa, den højtærede Ordfører har pludselig faaet Øjet op for Valutaspørgsmaalets Betydning for Landbruget. Nu føler jeg mig overbevist om, at naar Ordføreren saa stærkt siger dette: Vi kan snart ikke taale, at Kronen gaar højere op, saa tænker han ikke paa, at der skulde foretages Regeringsforanstaltninger til at holde Kronen nede paa det nuværende Punkt. Det tror jeg ikke; jeg tror, at han tænker paa, at naar det virkelig tegner sig saadan for os, saa er det nødvendigt, at der gøres noget for at holde Produktionen ved lige. Det vil sige, at den Madsen-Mygdalske Teori om, at alt ordner sig selv, begynder at vakle indenfor hans egne Geledder.

Den anden mærkelige Udtalelse stod noget i Forbindelse hermed. Det var den, som den ærede Ordfører fremsatte overfor vort Naboland Norge, og som efter min Mening havde en saare uheldig Form, en saa uheldig Form, at jeg vil haabe, at Statsministeren, som er en Ven af det nordiske Samarbejde, vil benytte Lejligheden til at redressere den begaaede Fejl.

Den ærede Ordfører kritiserede først Nordmændenes Deltagelse i det nordiske Samarbejde paa en lidet venlig Maade. Han sagde, at de i det hele taget havde vist sig vanskelige. Det er nu ikke en rigtig Karakteristik, thi Forholdet er det, at der blandt Nordmændene er Venner og saa gode Venner af det nordiske Samarbejde som inoget andet Folk; at der er nogle Nordmænd, som stiller sig mere køligt overfor det, berettiger ikke til at sige, at Norge i det hele har stillet sig vanskeligt i det nordiske Samarbejde. Men dernæst gik den ærede Ordfører ind paa et specielt Punkt, og det var — det beder jeg den ærede Forsamling lægge Mærke til — ogsaa særdeles interessant.

Den ærede Ordfører klagede over, at det danske Kvæg ikke længere kunde sendes